

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μία μέρα μετά την τελευταία παράστασή του στο Διεθνές Φεστιβάλ Χορού Καλαμάτας, ο Akram Khan γιορτάζει τα γενέθλιά του. Ο αστέρας του σύγχρονου χορού κλείνει τα 45 του χρόνια και μοιράζεται με τη *Vogue Greece* 4 + 5 αλήθειες που του έμαθε η (συναρπαστική) ζωή του.

ΑΠΟ ΤΟΝ Βλίσον Κασσιόρο

«**ΟΤΑΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ** ότι με το *Xenos* θα πω το χορευτικό μου “αντίο” στις μεγάλες παραγωγές, αισθάνθηκα ένα περίεργο αίσθημα θλίψης και ανακούφισης μαζί. Στη ζωή μου αγαπώ κάθε τέλος και κάθε αρχή. Γι’ αυτό βρίσκω συναρπαστικό το ότι επιστρέφω μετά από χρόνια στην Καλαμάτα. Εντελώς διαφορετικός. Ιδιαίτερα επειδή η ομάδα μου θα παρουσιάσει το *Until the Lions*. Ένα έργο εμπνευσμένο από το μεγαλείο της *Μαχαμπαράτα* ανεβαίνει στην Ελλάδα, τον τόπο που γέννησε τους πιο μεγαλειώδεις μύθους. Θεωρούσα ανέκαθεν σημαντικό να παρατηρείς τον κόσμο γύρω σου. Το έργο μου μιλάει για τη ρευστότητα των φύλων. Σπουδάζοντας kathak (ο.ο. κλασική ινδική χορευτική έκφραση), κατάλαβα από μικρός ότι οι ρόλοι του άνδρα και της γυναίκας είναι μπερδεμένοι. Και τα δύο φύλα έχουν πολλά κοινά στοιχεία. Με ενοχλεί το ότι παραμένουμε εγκλωβισμένοι στο πατριархικό σύστημα της κοινωνίας».

«**ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ Η ΛΕΞΗ “ΝΕΟ”**. Δεν πιστεύω στο “καινούργιο”. Τα πάντα στη ζωή είναι προϊόν ανακύκλωσης. Μπορείς να δεις κάτι με νέο τρόπο, αλλά στην πραγματικότητα έχει μέσα του το παρελθόν. Δεν πίστεψα ποτέ ότι είμαι ένας “καινοτόμος” καλλιτέχνης. Ο χορός υπήρχε από τότε που υπάρχει ο κόσμος. Εκείνο που πάντα με ενδιέφερε ήταν το στοιχείο της μεταμόρφωσης».

«**Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΜΟΥ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ** η μεγαλύτερή μου αποτυχία – και το αντίθετο. Η αποτυχία με έκανε να μεταμορφωθώ, και αυτό έχει μεγαλύτερη αξία».

«**ΑΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΒΑΛΩ ΕΝΑΝ ΣΤΟΧΟ** για το μέλλον τώρα που κλείνω τα 45, είναι να υπενθυμίσω στον εαυτό μου –και στους γύρω μου– ότι το παρελθόν καθορίζει το μέλλον μας. Θα ήθελα να καταφέρω να εμπλέκομαι περισσότερο σ’ αυτά που συμβαίνουν στη ζωή μου. Και να χρησιμοποιήσω την τέχνη μου για να μας αφυπνίσω από τον βαθύ μας ύπνο. Νιώθω την εποχή μας σαν ένα αυτοκίνητο έτοιμο να τρακάρει».

«**Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΨΕ** στις δυνατότητές μου. Ούτε η λονδρέζικη κοινωνία όπου μεγάλωσα ως μετανάστης από το Μπανγκλαντές. Δεν πίστεψα ποτέ στον εαυτό μου, εκτός απ’ όταν ήμουν στη σκηνή. Πίστεψα βαθιά στην πίστη της μητέρας και των συνεργατών μου σ’ εμένα. Ποτέ εγώ σ’ εμένα».

«**ΕΧΩ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ**. Δεν μπορώ να πω με σιγουριά ότι είμαι καλός πατέρας. Πατέρας σημαίνει “είμαι παρών”, καθοδηγητής. Εγώ περνάω μέρες ολόκληρες σε πρόβες ή περιοδείες. Όταν είμαι μαζί τους, σκέφτομαι ότι πρέπει να εφεύρω κάτι συναρπαστικό, που θα τα εντυπωσιάσει. Αυτό, όμως, που πραγματικά μου λείπει είναι οι απλές στιγμές μαζί τους».

«**Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ** μου χρόνων ήταν ο Michael Jackson. Ένας από τους πολλούς μύθους του παρελθόντος που κατέρρευσαν στα μάτια μου. Ως καλλιτέχνης έπαιξε μεγάλο ρόλο στην εμπνευσή μου. Κανένα ταλέντο, όμως, δεν δικαιολογεί μια κακοποίηση. Παλιά πίστευαν ότι οι καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα στο σφάλμα. Λάθος. Όλοι είμαστε υπεύθυνοι των πράξεών μας».

«**ΒΡΙΣΚΩ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ**. Δεν ξέρω, όμως, πόσο μας εγκλωβίζει ή πόσο μπροστά μας πάει. Πράγματι έχουμε ανάγκη από έναν καινούργιο κόσμο για να ζήσουμε; Το θέμα είναι ποιος ελέγχει την εξέλιξη. Αν σκεφτώ ότι την ελέγχει ο στρατός, αυτό με κάνει καχύποπο».

«**ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ**, ένιωσα υπερήφανος που με προσκάλεσε ο οίκος Hermès να περπατήσω στο σόου του. Το θεώρησα τιμητικό, αλλά και αστείο. Ένας μικροκαμωμένος μεσήλικας Ινδός να παριστάνει το μοντέλο. Σκέφτηκα τι ωραίο θα ήταν να ξέρω να περπατάω σε ψηλοτάκουνα». ●

* *Akram Khan Company – Until the Lions. 27 και 28 Ιουλίου, 22.00, Μέγαρο Χορού Καλαμάτας – Κεντρική Σκηνή.*